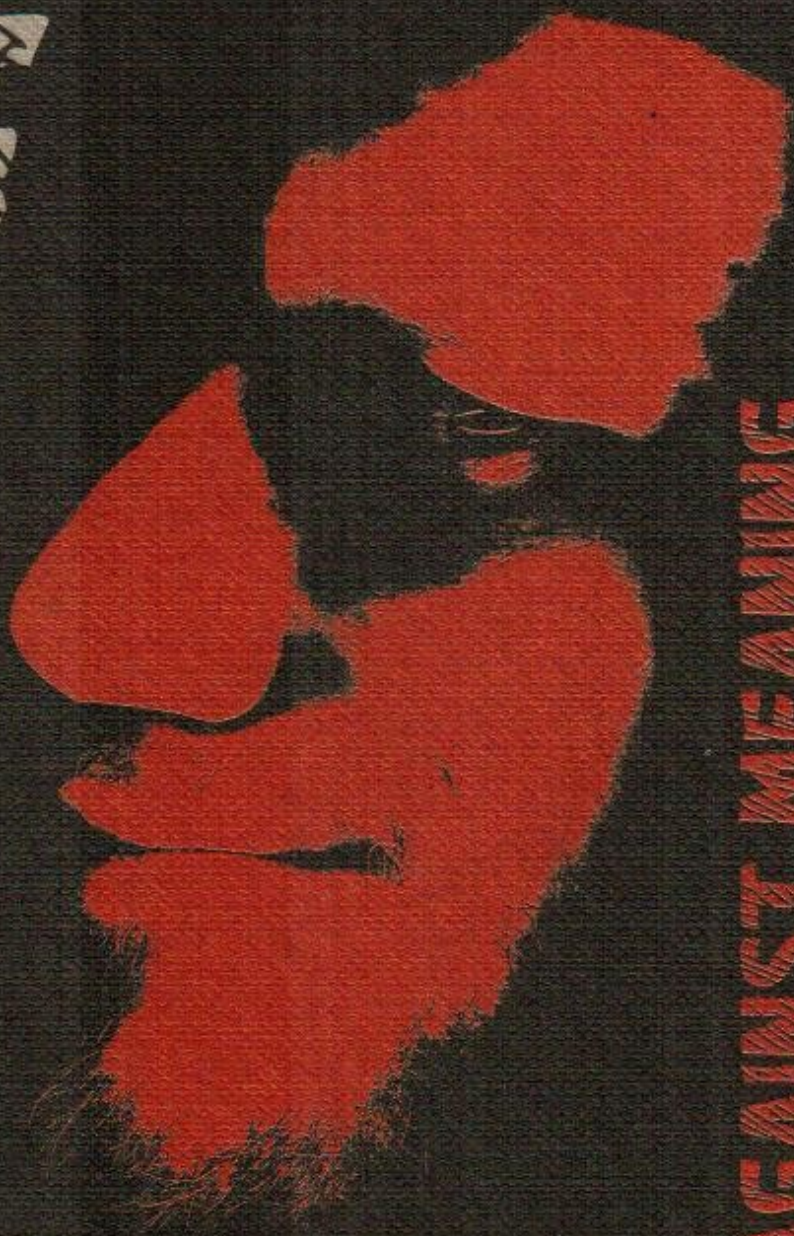

THE UNBORN CHILD

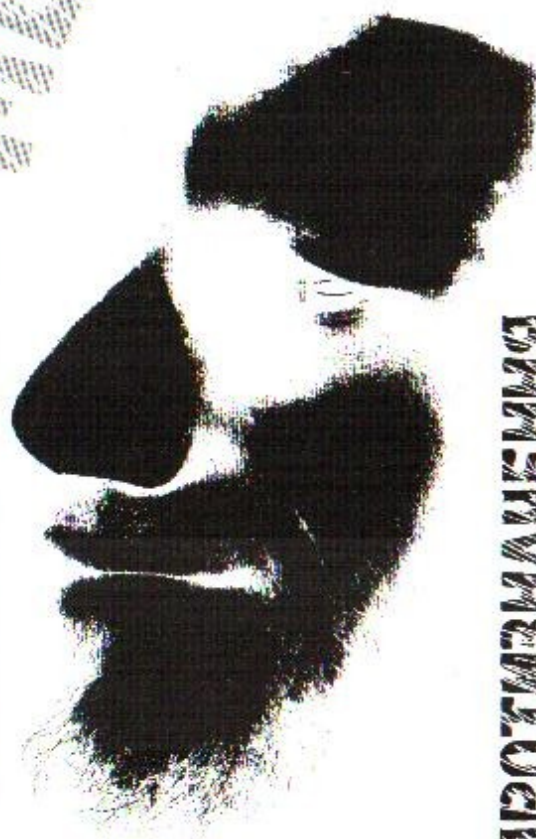

AGAINST MEANING

*Ukranian Writers Association
Is trully greateful to
Kivan Adnan
For charitable efforts in Ukraine
and support in publishing Ukrainian writers works*

*Асоціація Українських Письменників
щиро вдячна
панові Ківану Аднану
за благодійницьку діяльність в Україні
та сприяння у виданні творів
українських письменників*

AGAINST MEANING

ПРОТИЗНАЧЕННЯ

A Bilingual Anthology of Young
Ukrainian Poetry

*Compiled and edited by
Tanya Doniy and Andriy Bondar*

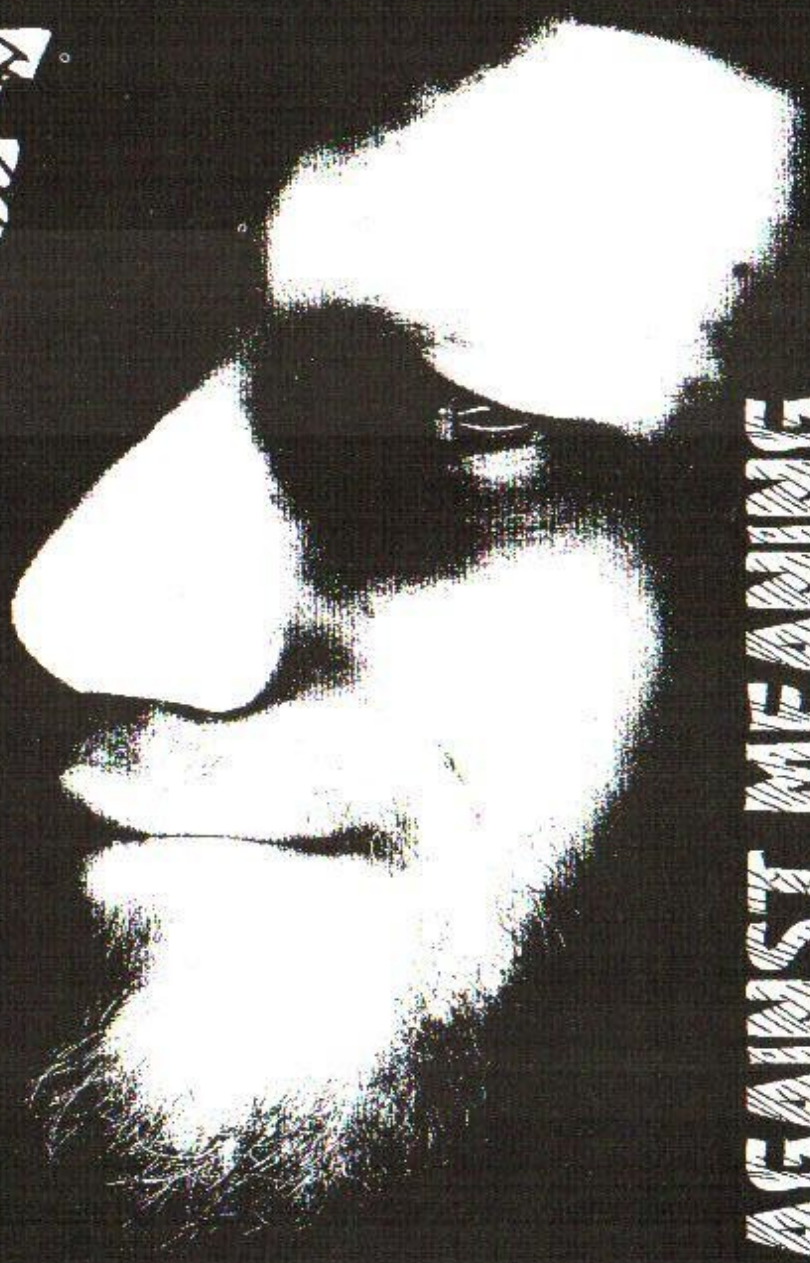

Association
of Ukrainian
Writers

Lviv
Calvaria

THE MATHS

AGAINST MEANING

ББК 84.4 УКР6-5
П 83

протизначення

Двомовна антологія молоді
української поезії

Упорядники

Таня Доній і Андрій Бондар

Асоціація
Українських
Письменників

Львів
Кальварія
2001

- © Таня Доній і Андрій Бондар, передмова,
упорядкування, довідки про авторів, 2001
- © Андрій Бондар, Сергій Жадан,
Вадим Коваль, Галина Крук,
Ростислав Мельників, Сергій Пантюк,
Галина Петросаняк, Роман Скиба,
Назар Федорак, тексти поезій, 2001
- © Чільна українська мистецька молодіжна
агенція «ЧУММА», переклади, 2001
- © «Кальварія», макет
та художнє оформлення, 2001

ISBN 966-7092-87-9

Travels through the language frontier

This book is the first trail of translation young Ukrainian poetry into one of the most widespread languages and to compound them in one anthology. This book presents the «freshest» texts, which have appeared in Ukrainian literature during last 10 years. Besides the translators and the authors are from one generation, that's why we at least can not talk about the «generations conflict».

A great daring and even an adventure (we realize it very clearly) is to refuse from the widespread practice of foreign texts' translation by only «native speakers». All translators presented in anthology are from Ukraine. And what is more we realize very clearly is a very simple thing — if you don't start to declare yourself (even with some mistakes and shortcomings), nobody will do it for you first. We are sure, only that one doesn't make any mistakes that does nothing. «White horses» of triumphal entry to English speaking literature «hippodrome» have been already engaged by other world literatures. That's why only one role left — the role of «dark horse». And we have taken it! We do everything by ourselves: write poems, translate them and bring them forward. Obviously, it's not correct to compare literature with hippodrome, but the complete absence of Ukrainian letters in the global literature excuses any metaphor.

That's why the role of the youngest — is to be bold and saucy. The spirit of the phenomenon, which the critique has already called «Ukrainian literature after 90's» is free, adventurous, risky and romantic at the same time. But romance is slowly turning into typical «postrevolution» pragmatism, sometimes into despair, but never into feeling of inconsolability. This is new aesthetics, dictated by new time, events and conditions. We are not sure about social shock's use for literature in general, but Ukrainian literature has derived benefit from it and got many talented, modern, new names in literature.

Last 10 years of Ukrainian publishing can be characterized by one word — decay. However that may be, but published book is a practical confirmation of writer's work, and at the same time creation's summing up. Every new book is a barometer of writers' creative development or decadence. Lovers of poetry are lucky because this book suggests the selected poems that mean ones of the best poems of each author. Unfortunately some of them are very complicated for English interpretation because of language and cultural differences. However, as we said, it's only a trial of youngest Ukrainian poetry's intrusion on the English speaking world. More profound anthology and personal gatherings of poetry will follow our anthology.

Furthermore this anthology has a claim not only on the declaration of the existence of Ukrainian literature in English speaking world and presentation of new trends in it. Poets presented in this book are potentially able, not at once, step by step, but to integrate to the world literature processes and even to influence on them.

Poetry is the most concentrated and personal form of literature. It presents things for the recreation of feelings. Unfortunately it is impossible to render the effect of original text into its native readership, because of the language and cultural differences. But translation can render the effect produced by the original text on the translator. That is the most important in presentation of translated poetry.

Young lyrics of 90'th with its forms, methods of approach, aesthetic filling and sense is the most appropriate for the perception in Literature World of Europe and America. Besides that, this poetry deserves to be the representative of Ukrainian literature traditions. It's only a beginning of exciting travelling to the «terra incognita» of beautiful Ukrainian poetry. To be continued!

*Tanya Doniy
Andriy Bondar*

Подорож за мовний кордон

Ця книжка — перша спроба перекласти однією з найбільш поширених світових мов тексти сучасних українських молодих літераторів. У ній представлене, сказати б, найновіше з того, що з'явилося в українській літературі за останнє десятиліття. До того ж, автори та перекладачі є ровесниками, тому наразі немає підстав говорити про конфлікт поколінь.

Великою зухвалістю та авантюрою (і ми свідомі цього) є також відхід від поширеної у світі практики перекладу іншомовних текстів «носіями мови» («native speakers»), адже всі перекладачі антології — англійські філологи з України. Однак ми також чітко розуміємо просту і стару, як світ, річ: коли не почати заявляти про себе самим (навіть з помилками, хибами та неоквирностями — не помиляється тільки той, хто нічого не робить), ніхто першим тобі не запропонує. «Білі коні», на яких можна тріумфально в'їхати в англomовний (читай «всесвітній») іподром, давно розібрані іншими літературами. Тому доводиться виконувати роль «сірих конячок», які самі пишуть і самі перекладають, а потім пропонують себе світові. Вочевидь, не дуже пристойно порівнювати літературу з іподромом, але ситуація майже тотальної неприсутності українського слова у світі вибачає будь-які (і навіть кінсько-спортивні) метафори.

Тому саме наймолодшим випадає й пасус бути нахабними й зухвалими. Дух явища, що його критики вже офіційно називають «українською літературою після 90-го року», — водночас вільний, авантюрний та дещо романтичний. Але романтика потім плавно трансформується у характерний для «постреволюційного» часу прагматизм, іноді — у відчай, та аж ніяк — у декларативне відчуття безвиході. Ця нова естетика продиктована часом, подіями та умовами. Не можна з упевненістю сказати, чи йдуть узагалі літературі на користь соціальні потрясіння, але можна стверджувати, що вони пішли на користь українській, викликавши нову поетичну хвилю.

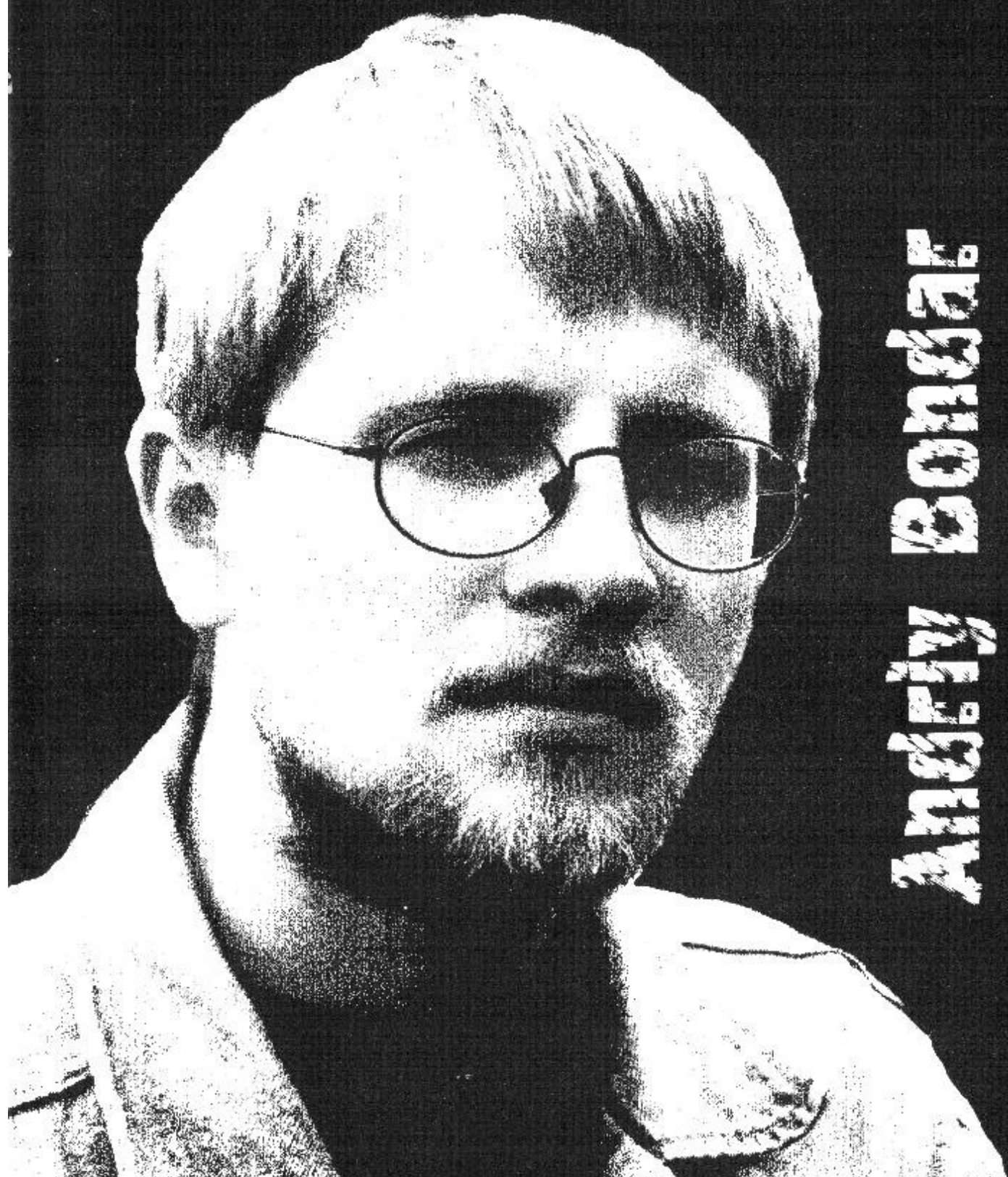
Останнє українське літературне десятиліття характеризується очевидним занепадом видавничої діяльності. Хоч як би там було, а для письменника видана книжка — реальне підтвердження його праці, а разом з тим — підсумок певного етапу творчості. Кожна нова книга чи збірка — барометр творчого зростання чи занепаду. Шанувальникам сучасного поетичного слова певною мірою пощастило: пропонована збірка містить вибране, а значить — не найгірше з творчого доробку кожного заявленого в ній автора. Звісно ж, ми усвідомлюємо також, що й найкращі поетичні зразки кожного з поетів поки що заскладні для англомовної інтерпретації через складнощі передачі контексту та мовної побудови. Проте це лише перша спроба втручання наймолодшої української поезії в англомовний світ, за якою підуть більш солідні й репрезентативні антології та збірки окремих авторів.

Попри це, пропонована антологія претендує на дещо більше, ніж просто заявити англомовному світові про існування принципово нових для української літератури течій. Поети, представлені в ній, потенційно здатні, нехай не одразу, поступово, але — ввійти в загальносвітовий літературний процес і навіть впливати на нього.

Поезія — найбільш особистісна та концентрована форма літератури. Вона представляє речі для того, щоб відтворити почуття. На превеликий жаль, при перекладі неможливо повністю відтворити ефект, який справляє оригінал на читачів, у силу мовних та культурних відмінностей. Але переклад відтворює ефект, що його справив оригінал на самого перекладача. І це найважливіше при представленні перекладних текстів.

Лірика 90-х за своїми формами, підходами, естетичним наповненням та змістовим навантаженням — найбільш близька для сприйняття в літературному світі Європи та Америки. Це лише початок захопливої подорожі у «terra incognita» української поезії. To be continued!..

Андрей Бондар

Andrey Bondar

Andriy Bondar Андрій Бондар

- 11 an autumn deathlyscript...
11 you'll hardly be the wax of those candles...
translated by Olga Zatayduh
- 12 In random. In a rain. As a wanderer...
translated by Tetyana Polovets
- 13 we're quits — and you, and me...
14 it's lack of time, of fever and of strength...
translated by Tanya Doniy
- 15 being running- eyed guide...
translated by Olga Zatayduh
- 16 RUSTISY
translated by Tanya Doniy

«He appeared in artistic circles like a bolt from the blue» — Ihor Bondar- Tereschenko, famous critic from Kharkiv, once said about Andriy Bondar. Nobody has know him, nobody has heard about him when he won «Smoloskyp» poetry award.

Intellectuals are his readerships, those who understand poetry, not just read it. Andriy tries to avoid stereotypes in his poems, but uses state cliches of , so called, «intelligent» poetry. He is not belong with any group or poetic circle, he is alone seeker. He thinks that life should be full of feelings, not poetry, poetry should be pure. That's why you shouldn't look for the «storm of passion» in his poetry.

Born in 1974, in Kamyanets-Podilsky, he attended Kiev Mohyla academy. Now Andriy lives in Kiev.

He is a poet, a critic, a translator.

Gathering of poetry: «Spring heresy» (1998), «Truth-and-honey» (2000).

«Він з'явився в поетичних кругах, як сніг на голову», — сказав одного разу про Андрія Бондара, відомий харківський критик Ігор Бондар-Терещенко. Коли він отримав премію «Смолюска», про нього ніхто не чув, і ніхто не знав цього поета.

Його читачі — це молоді інтелектуали, що не просто читають поезію, а розуміють її. Андрій намагається уникати стереотипів у своїх віршах, але вживає кліше так званої «інтелектуальної» поезії. Він не належить жодному з поетичних угруповань або кіл, він самотній шукач. Андрій вважає, що почуття мають виривати в житті, а поезія повинна бути чистою. Тому, не шукайте вибуху пристрасті в його поезії.

Народився в 1974, в Кам'янці-Подільському, закінчив Києво-Могилянську Академію. Тепер проживає в Києві. Андрій є не тільки поетом, а і критиком, і перекладачем.

Поетичні збірки: «Весіння єресь» (1998), «Істина і мед» (2001).

* * *

an autumn deathlyscript
demiverlen's obscure languor
or perhaps a fairy twinkling flits
a heraldry of gabbled roadway
a horse is nodding (joking no way)
a jockey beats

* * *

мертвопис осені
напівверленове творіння
а може мерехтіння фей
геральдика камінної бруківки
киває кінь (йому непереливки)
січе жокей

* * *

you'll hardly be the wax of those candles
or of the gravestone rosemary blossom
no ribbons bright will be as one has blossed them
nor currents jerked nor weeping nor scandals

still just gay-colored count down
and even it is spoilt damned
still just turned up so toughly hateful
the ened end

* * *

навряд ти будеш воском тих свічок
чи намогильних квітів розмарину
не буде більш ні плачу ні кпину
ні в'ялених порічок ні стрічок

лише строкатий відлік часу
і той зіпсутий нанівець
лише кирпатий осоружний
кінцем кінець

In random. In a rain. As a wanderer.
There's no. There's no and none.
You're dreaming or you might be sick.
You're dead or might be alive.

How fatal it is, but imperceptibly,
There's no. There's no and none.
You're hiding the tears from wing
You're lonely or you might be sad.

You might be the only one touch
Or the treacherous dream of my heart.
So lonely. So sad. So ungracious.
There's no. There's no and none.

Навпомацки. В дощ. Попідтинню.
Немає. Немає. Нема.
Ти мариш, а може, хворієш.
Ти мертва, а може, німа.

Як згубно, та все ж непомітно.
Немає. Немає. Нема.
Ти сльози ховаєш од вітру —
Самотня, а може, сумна.

Ти, може, один лише дотик
Чи, може, зрадлива мана.
Самотня. Сумна. Непривітна.
Немас. Немає. Нема.

* * *

we're quits — and you, and me
 and red magician
who's scratching sky of blue with claws
not you, nor me can find the doors
so great escape from deep pit is inauspicious.

the tears from your eyes so soon
 will stream
small mice are eating substance grass
the blood is freezing in a cotton dream
and on the glass...

* * *

ми квити — ти і я
 й рудий магістр
що чеше стежі неба пазурами
і ти і я — ми всі до одної ями
і яма в яму до появи іскр

з очей твоїх ще мить
 і линуть сльози
і мишенята вгризлися в єство
на згустках крові вовняні морози
і скло...

it's lack of time, of fever and of strength
it's lack of dreams with new fresh plot.
the shadow and the banks will dance
to the desire so hot
in length...

як обмаль часу сил снаги
як обмаль снів з новим сюжетом
щезає тінь і береги
з несамовитим пієтетом
сніги...

being running- eyed guide on behind the eye-gnawing sun
you are moving like groping without leaving a print
on the sand where jellyfish's daze so ox-eyed 'n' dun
kisses on all resilient heel's Achillida like passionate bint

you are pacing a-kimbo as though the bullets to gat
you are humming some tune while smoking
gratuitous hay-dust
you have already squandered your liver your spleen
and your fat
and glides-by as a walnut the slimy
and mucilage skull-test

you are dreaming sky's mud with the dull
and opaque-dense felt
you are taking your roots as if being an old tortoise-shell
and are sticking to fingers of plasticine idols you melt
in pitch-darkness of night to bee back
in the morn you do shall

міхоноша каправий за сонцем що очі з'їда
ти ідеши наче помацки йдеши не лишаючи сліду
на піску де осужних медуз волоока слюда
виціловус п'ят зморшкувато-прутку ахіллїду

ти ідеши руки в боки неспаче набої в пістоль
щось гугнявиши під ніс смалячи дармову потеруху
ти процвиндрил печінку нирки і продав вакуоль
і волоським горіхом зміїться слизька черепуха

запинаєш кальні небеса в неспросіану повсть
і вростаєш у землю немов черепаховий панцер
налипаєш на пальці масних пластилінових бозь
і відходиш вночі аби знову вернутися вранці

RUSTISY

to be a bread, a loaf, or a roll
a portion, cereals, a hunk
a slice, a half, a bit, a dole
a cut, a crumb, a scarp, a chunk

to be a skin, a dream, a cake,
an August or the tree of thought
a hole wheat, a corn, fresh-backed
or dust, a son, a lucky pot

a Christmas carol, walk or cold,
an ear of ray, a mowing rathe
to be a mother's milk — first world
or so sweet and clear faith

РУСТИКАЛІЯ

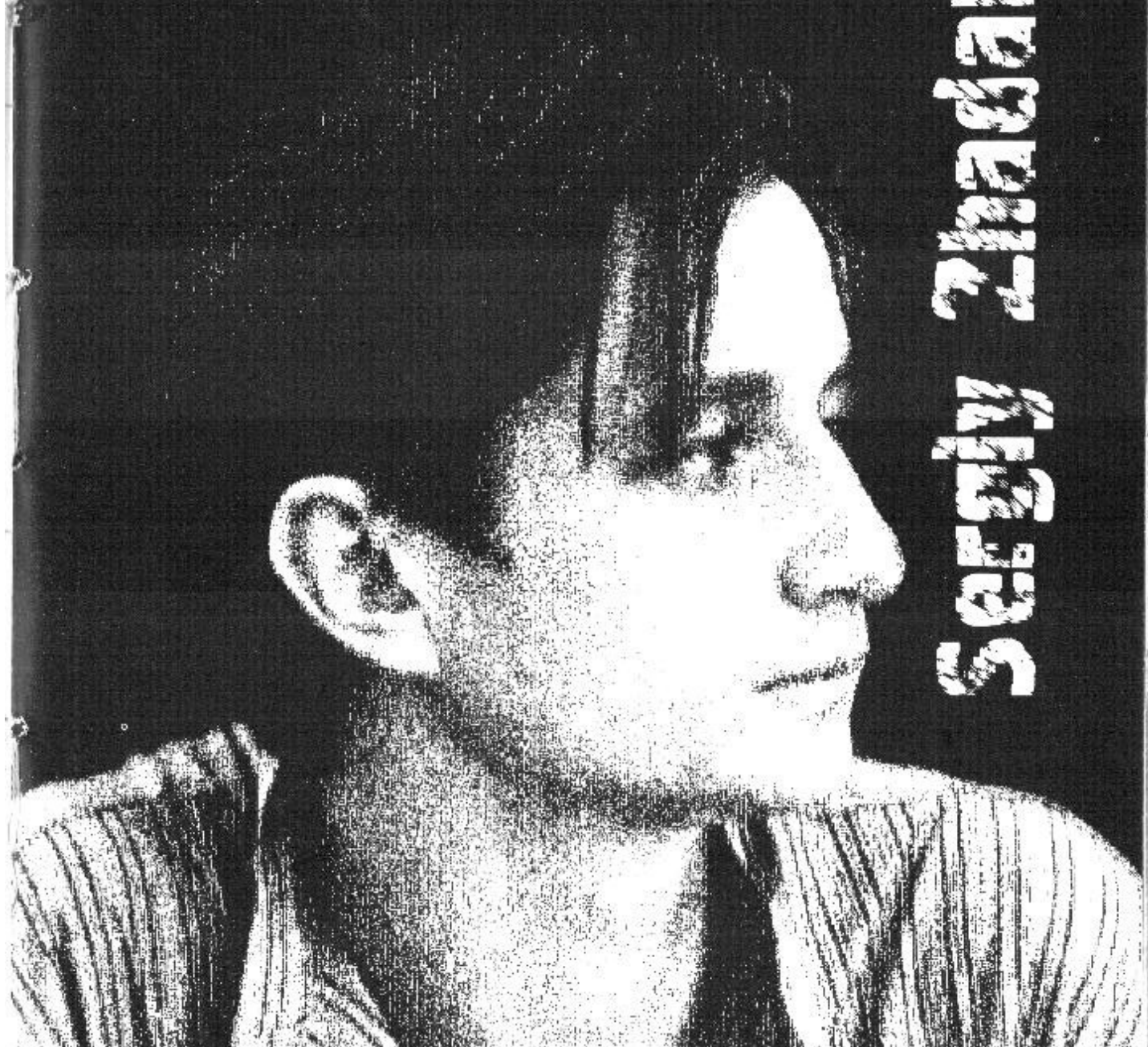
бути злаком хлібом колобком
скибкою кавалочком шматочком
кусником крихтиною кусочком
булкою рогаликом шматком

бути житом шкірою і сном
бути деревом мислію і серпнем
чорним білим українським теплим
попслом і сіном і вином

холодом колядкою ходою
котиком покосом колоском
бути материнським молоком
вірою солодкою такою

Сергій Жадан

Сергей Жадан

Sergiy Zhadan Сергій Жадан

- 19 Look through the window-spring's whistle...
 - 20 Music for fat
 - 24 Music, reed...
 - 26 Bodywork
 - 28 Immigrant Zong
 - 30 the sun of august's markets and flies...
 - 32 Gloom's coming back...
 - 34 She hasn't grown up yet ...
 - 36 March in the gypsy district...
 - 38 New York — fucking city
 - 40 a minute before the starting of storms...
- translated by Tanya Doniy*

They often call him «Ukrainian Rembaud». Talent, passion and mutiny can be his main characteristics. Brilliant poet and unexpected performer, Sergiy, can surprise or even shock audience, but never leave it indifferent or disappointed. His poetic world is so rich and free that it's difficult to talk about any definitions. His poetry can be urbanistic and quite rough, but at the same time his lyric's piercingly delicate and sad. It seems you travel with him trough the time and space whether it's modern Ukraine, post-war Europe or America of 60th, Kharkiv during second world war or Jerusalem of crusades time.

Born in 1974, Starobilsk, Lugansk region, now lives in Kharkiv. S. Zhadan has graduated from Kharkiv pedagogical University and from post graduated school of the same university.

Gatherings of poetry : «Quotations» (1995), «General Uda» (1995), «Pepsi» (1998), «Ballads about war and reconstruction» (2000), «the very very best psychedelic stories of fighting and other bullshit» (2000).

Його часто називають «українським Рембо». Якщо визначати основні притаманні йому риси, то це будуть — талант, пристрасть та бунт. Окрім того, що Сергій талановитий поет, його виступи завжди є неочікуваними перфомансами. Він може здивувати, навіть шокувати публіку, але ніколи не залишає слухачів байдужими. Його поетичний світ настільки багатий і вільний, що годі й говорити про якісь визначення. Поезія Сергія може бути урбаністичною і достатньо жорсткою, але в той же час його лірика пронизливо сумна і витончено ніжна. Здається, що просто поринаєш разом з ним крізь час і простір: сучасна Україна, післявоєнна Європа, Америка 60, Харків часів другої світової, Єрусалим часів хрестових походів. Народився в 1974, в Старобільську, Луганська обл., тепер живе в Харкові. Жадан закінчив Харківський педагогічний університет і аспірантуру при цьому вузі.

Поетичні збірки: «Цитатник» (1995), «Генерал Юда» (1995), «Пепсі» (1998), «Кращі поезії, психоделічні історії боротьби та інші інтимні колізії. Вибрані поезії 1992-2000» (2000).

Look through the window-spring's whistle
grey overcoat of infantry regiment
eager yard-keeper, over the sweepings,
is loosing his broom, like blind a needle.

Feel garden roots' warmth and wisdom
washing you hands with warm water.
Birds will come back here out of season
flying into our foul weather.

Paper flower... I'll also receive it.
Mixed blood and secret sprayer.
Mark in the list, you also will see it,
first uncertainty in affair.

This house will also get a banner
watching the leaves falling together.
So the birds are leaving this garden
passing by me, in spite of the weather.

Бачиш за склом весняне розмаїття —
сірі шинелі піхотного полку,
жвавий двірник над рештками сміття
губить мітлу, мов незрячий голку.

Тепле коріння нічного саду.
Виллю на руки нагріту воду.
Будуть вертати птахи не до ладу
в нашу влітаючи непогоду.

Буде й мені паперова квітка,
змішана кров, таємна форсунка,
в довгому списку поважна примітка,
перша невизначеність у стосунках.

Буде й на цьому домі знамено.
Падати гамузом буде листя.
Адже птахи пролітають повз мене —
принаймні на це вони спромоглися.

Music for fat

yuriy andrukhovich in this old people shelter,
cantankerous old man of seventy
author of half forgotten whodunits
looked after by city and trade unions
and he, with heap of senile decays
with month in the pajama's pocket
with bangles on the knotty wrists
with razors and forks scattered in the room,
is putting the clock back one hour for winter
taking a breath and listening to the voice from TV:
salman rushdy — indian,
yuriy andrukhovich — ukrainian
if you don't take a false step
others can understand the poetry of your people
without translation
even if you don't give a shit.

thirty years without a war
thirty years without future
thirty years of old music
 of writing into emptiness
 country with an agrarian drive
here they are your suitcases
 your kidneys
 your literature
when you are coming thorough 64
and when the blood stops to think
where it should go next
at this point
yeah, exactly at this point
sewing-machine of the Universe cries till morning
turns its tired mechanisms
not stopping
for a moment

and morning comes and looks through a window of old
people shelter
and the sky is brown after the rain
and you can hear clear voices from the kitchen
and two fish are on the frying – pan like
lovers on the hot August bed
and yuriy andrukhovich who is known to everyone here
looks through yesterday newspapers and

marks his mentioned names
marks the thoughts he liked
marks the dead friends' names
marks the interesting radio-programmes for next week

pack of words and crowds of passers-by
such dackhau left from the whole generation

and coming for breakfast
later
notices meanwhile
warm air
dry air
it's only a pity there are no birds
however they have never been
in this barrack.

Музика для товстих

юрій андрухович в цьому притулку для літніх
сварливий сімдесятирічний письменник
автор напівзабутих детективів
доглянутий містом і профспілками
він — із купою старечих заморочок
з нетлями у кишенях піжами
з фенечками на жилавих зап'ястях
з бритвами і виделками посеред кімнати
переводить стрілки годинника на зимовий час
віддихується слухає голос за кадром:
сальман рушді — іранець
юрій андрухович — українець
якщо ти не схибив
поезія твого народу зрозуміла іншим
без перекладу
навіть коли тобі на це насрати

тридцять років без війни
тридцять років без майбутнього
тридцять років старої музики
 писання в порожнечу
 країна з аграрним драйвом
ось вони твої валізи
 твої нирки
 твоя література
коли тобі минає 64
і коли кров пригальмовує щоби подумати
куди їй далі бігти
в цьому місці
так саме
в цьому місці
швацька машина всесвіту ридає до ранку
крутить свої замучені механізми
не зупиняючись
ні на мить

і ось приходить ранок під вікна притулку
і небо коричневе після дощу
і з кухні чути дзвінки голоси
і риби на пательні лежать ніби
коханці на розпеченому серпневому ліжку
і юрій андрухович якого тут всі знають в обличчя
переглядає вчорашні газети і

підкреслює маркером свої прізвища
підкреслює думки що йому сподобались
підкреслює імена померлих друзів
підкреслює цікаві радіопередачі на наступний тиждень

зграя слів і натовп перехожих
таке дахау лишається від цілого покоління

і вже виходячи на сніданок
пізніше
помічає ніби між іншим:
тепле повітря
сухе повітря
шкода лишень що немає птахів
утім їх ніколи і не було
в цьому бараці

* * *

Music, reed
Right over your wrist
What's the comet's speed
Which passes the mist?

See the ice melts
In the towns and rivers
All that we had
Were the high feelings.

All that my eyes keep
Your phone machine knows
Regret in my voice deep
And sadness grows, grows.

Your favorite train of ghosts
Never will stop its run
Look at these different snows
We are too far. They won.

Feel it, your blood moving
Where does your flight lead?
What is my soul doing?
It's growing like fragile reed.

Музика, очерет
на долоні, руці.
Скільки пройде комет
крізь понадхмар'я ці?

Як проступа тепло
через ріки, міста.
Все, що у нас було —
тільки ця висота.

Все, що трималось вії,
Голос печальний, плач,
я скидаю на твій
автовідповідач.

Поїзд твоїх химер
не зупиняє біг,
нам з тобою тепер
падає різний сніг.

Нарізно кров поспіша,
солодко шириться лет,
тихо росте душа,
мов ламкий очерет.

Bodywork

Last Wednesday before Easter comes.
Jesus with apostles holds service
in one of the orthodox churches.
They leave after that, having arranged the meeting
for tomorrow.
Jesus finds an olive grove and starts to pray.

Night comes. Earth gets colder.
Olive leafage, like green clot of air, hangs over your head.
Sides walks become empty. Apostle Peter appears,
lies on the grass and, wrapped in the blanket,
tries to get asleep.

Stars appear. Wind dies slowly down.
Peter can't get asleep and looks into the sky.
Night birds hunt for the invisible prey.
Peter, falling into sleep, listens to the Master's voice.

In the morning gardeners come.
Coming slowly, they share the news.
They find Jesus. He's scared and frightened of
passing this cup from him.

Bodywork

Приходить остання середа перед Великоднем.
Ісус з апостолами відстоює службу
в одному з православних храмів.
По тому розходяться, домовившись на завтра
про зустріч.
Ісус знаходить оливковий гай і починає молитись.

Приходить ніч. Земля вихолоджується.
Оливкове листя, мов зелені згустки повітря,
виспе над головою.
Хідники порожніють. З'являється апостол Петро,
лягає на траву і, загорнувшись у ковдру,
намагається заснути.

Приходять зірки. Вітер поступово стихає.
Петро не може заснути і дивиться у небо.
Нічні птахи полюють на невидиму здобич.
Петро, засинаючи, слухає голос учителя.

Вранці приходить гурт садівників.
Повільно йдучи, обмінюються новинами.
Знаходять Ісуса. Той страшиється і жахається,
що ця чаша обминула його.

Immigrant Zong

there's nothing more permanent then these things
there's nothing more intimate then these torments
the snow will touch his face like lady's hand
and on the way out of town will fall on his shoulders

road leads a train to the west
harmonicas cry with addresses matches
cry, post-war Europe, they will be your challenge
sad men's pubs full of tramps

because he won't come back even if he wants to
water of all oceans washes his eyes
because he won't come back
and what can you ask him for?
among the blessed memory of red fifties

except the Gothic contours of learned alphabets
except grenades and leaflets except birds tablets
the memory cares for him the memory counts and names
shell can's reach twice one and the same aim

the street dies away the fingers and dish shedder
meekness reaches your body and runs through like a point
when the death comes when the remains join
when you breath out the last name with air

for the death like white sugar sticks the teeth and gums
for patience comes with the death descends
and comes easy

and silence starts sudden silence in time
in which you can't hear even your heart

Імігрант Зонг

немає нічого тривалішого за ці речі
немає нічого ріднішого за ці муки
на виїзді з міста сніг ляже на плечі
торкнувшись йому лиця наче жіночі руки

дорогою, перегонюм котиться поїзд на захід
плачуть губні гармонії з адресами сірниками
плач повоєнна Європо хай будуть тобі мов закид
сумні чоловічі бари повні мандрівниками

бо він уже не повернеться навіть коли захоче
вода усіх океанів йому вимиває очі
бо він не приїде назад і що з нього можна взяти
серед блаженної пам'яті червоних п'ятидесятих

окрім готичних контурів завчених ним абеток
окрім гранат і листівок окрім птахів таблеток
пам'ять про нього дбає пам'ять рахує лічить
в одну й ту саму ріку снаряд не влучає двічі

вулиця затихає здригаються пальці посуд
смиріння втрапляє у тіло мов пробиває вістрям
коли приходить смерть коли застається осад
коли останнє ім'я видихуєш разом з повітрям

бо смерть наче білий цукор обліплює зуби ясна
зі смертю приходить терпіння спускається і дається
і починається тиша тиша раптова вчасна
у якій не чути нічого навіть власного серця

Sergiy Zhadan

* * *

the sun of august's markets and flies
the sun of consumptives and winds
morning radio like piece of advice
for may-bugs and teens

the crystals of salvia on your lips
jesus of silence jesus of rain
the simplest sadness from all these heaps
rises in autumn again

darkness in bones lies from below
wear you out with blood so slowly
like somebody pumps clear water
and feed the fish with loaf's quarter

all this is just trial in very deep
to look for your features of face
that is the reason I am so heaped
with sweet vegetables death

but sky keeps high silence
I'm get used to feel myself wrong
it lasts so long... there is no answers
and it stops my tong

* * *

сонце серпневих базарів і мух
сонце сухотників і щільників
ранкове радіо наче пастух
для підлітків і жуків

слини кришталь на твоїх устах
ісусе тиші ісусе вина
з усіх печалей найбільш проста
по осені вирина

темінь в кістках залягає зі споду
і кров витягує в тіло глибоко
мов хто перекачує свіжу воду
і підгодовує рибок

все це лиш спроба у глибині
розгледіти риси твого лиця
тому так солодко пахнуть мені
овочів мертві серця

тільки мовчить заслона небес
мовчить так довго, що я вже звик
так довго, що відповідь втрачає сенс
і затікає язик

Sergiy Zhadan

* * *

Gloom's coming back
to galleries.
I recognize
but leave
your morning — long and treasure
like a harvest time.

That is the end
of such a story
and it's the time
for the reveille
on warm dunes of waking up
on yellow coastlines of melancholy.

Because of fits,
of silence, quiet
because of dust
on wings of night
the shadows are higher and the details
are paler in your pictures.

But with flair
left, like
ornament
of old cloth
you can descry light
of tree, friends and animals.

And also year
tough length —
filled niche
with great care
gratitude with years
becomes as quieter as deeper.

Пітьма вертається
у штольні.
Я впізнаю
і полишаю
твій ранок — довгий і коштовний,
немов збирання урожаю.

Такий кінець
оповідання,
і вже патруль
сурмить побудку
на теплих дюнах прокидання,
на жовтих побережжях смутку.

Від приступів,
мовчання, тиші
від пилу
по нічних лаштунках
все вищі тіні, все скупіші
деталі у твоїх малюнках.

Але чуттям,
яке осіло
орнаментом
в старих тканинах,
ти вмієш розрізняти світло
в деревах, друзях і тваринах.

Так само рік
важка протяжність —
заповнена
дбайливо ніша —
плекаючи з роками вдячність,
стає чим глибша, тим тихіша.

Sergiy Zhadan

* * *

she hasn't grown up yet and hasn't lost her mind
because of black music in her wrists
and light from the sky and beginning of starving
will be like happiness in her hands

she hasn't fallen down on the wet mattresses
and her blood hasn't hurry yet
and cattle haven't warded through south roads
branded like uniform

neither pain in lungs nor other splashes
in dark endless grass without measure
and hot flowers of high pressure
haven't grown on open skin places

friends on the station and rivers in villages
worry about their travelling staff
the clothe fading in the sun, is still
very tight on her shoulders

she still can't just die
she licks wounds, like envelops
she brushes her teeth, like guns
and she still falls asleep next to you

вона ще не виросла і не втратила голову
від чорної музики у власних зап'ястях
і світло небес і початки голоду
в її долонях будуть за щастя

вона ще не падала на мокрі матраци
і в кров її не вливався поспіх
і ще не блукала південними трасами
худоба — таврована мов плацкартна постіль

ні болю в легенях ні решти блиску
в темній траві без кінця і міри
й гарячі квіти високого тиску
не росли на відкритих ділянках шкіри

і друзі на станціях і ріки в селищах
дбають про свій подорожній статок
і одяг випалюється на сонці все ще
вірною тримаючись її лопаток

вона ще не може просто померти
залізус рани наче конверти
чистить зуби мов табельну зброю
і засинає поруч з тобою

Sergiy Zhadan

* * *

March in the gypsy district
blue oil-paint on the walls of school dinning-hall
skin of sleeping women is warm and salted
and smoke crows through the central heating system

Gypsy families, the last clots of Shanghai
bring home foods and belongings
crucify motley carpets nail them up
on the empty walls like God's body

light drugs, which grow in their vegetable gardens
channels which are ruled by them in suburbs
all these are wisely mixed with fresh melted snow
with drawing crossroads and good news

the sky moves very low over one's head
beating nests and sharp night brunches off. It's held up
by these expectation and laugh pounded herbs
by pornographic light in the quiet children face

you loose thaw, as an important link
why do you need this sorrow? Nobody will give it back.
The Virgin still watches hempseeds growing
till morning in the fragile silence of March

Березень по циганських районах
синя олійна фарба на стінах шкільних їдалень
ще вві сні у жінок шкіра тепла й солоня
і підіймається дим цукрами системи опалень

циганські родини останні згустки шанхаю
приносять додому харчі і збіжжя готове
строкаті густі килими які вони розпинають
цукрами на голих стінах мов тіло христове

легкі наркотики ті, що ростуть на їхніх городах
усе замішано мудро на свіжих розталих водах
на втоплених перехрестях
і добрих вістях

цим чеканням і сміхом столоченою травною
порнографічним світлом на тихих дитячих обличчях
тримається небо рухається низько над головою
оббиваючи гнізда і гостре нічне повітря

втрачаєш відлигу ніби важливу ланку
навіщо тобі ці смутки які ніхто не поверне
ще дивиться богородиця як до самого ранку
в крихкій березневій тиші ростуть конопляні зерна

New York — fucking city

as if not water and as if it didn't escape
didn't knock you down didn't get cold on the stones
just left in the passages to the
arrhythmic music and jolly sky
I know — it's hardly possible to get something
from such an experience
when a wayside wasp flies outside
to the South
and independent radios announce first
about approaching to a city

even when the weather's getting worse
you won't get neither luck not calm though
it was to happen
young transvestite appears round the corner
in long raincoat and warm skirt
stands by your doorway looks for the keys rain streams
over his face
make up spreads under his eyes like nail dirty
big blue drops streams over the thin cheeks
over the knitted cloth and fall on the black boots

as if there really aren't any tracks
as if memory isn't water and doesn't get cold deeply
in body
adoring large settlements
like adoring trees growing not depending on you
you talk to yourself fall asleep unwittingly
and your eyes roll behind the eyelids
like lost toys

New York — fucking city

ніби вода ніби не витікала
не збивала із ніг не холонула на камінні
лише закинутий на хідники під аритмічну музику
і веселі піднебесся
я знаю — годі щось винести із такого досвіду
коли придорожня оса перелітає за вікном
у південному напрямку
і незалежні радіостанції першими сповіщають
про наближення міста

вже тоді як псується погода
ні везіння тобі не буде ні заспокоєння
хоча ніби так мало статись
із-за рогу вибрідає юний трансвестит
в довгому дощовику і теплій спідниці
стоїть перед своїм під'їздом шукає ключі
дощ тече обличчям
фарба збивається під очима наче бруд під нігтями
великі сині краплі скочуються на тонкі вилиці
на в'язаний одяг і чорні ботинки

ніби і справді не лишилось слідів
і пам'ять ніби не вода і не холодне глибоко в тілі
любов до великих населених пунктів
ніби любов до дерев що ростуть незалежно від тебе
говориш собі засинаєш непомітно
і очі заковчуються під повіки
наче загублені іграшки

* * *

A minute before the starting of storms
you'll feel the vibration of skin under pressure
of unfallen drops, like many small stones
press on your body — the box with the treasure

So doves, light but dirty, left on the street,
feel smell of a meal a minute before it.
So a solder, who soon should be killed
feels bullet in body, that one, which deforms it.

Laugh, which should come to me very soon
i'll recognize through the sadness tomorrow.
A minute before you come to the room
i'll feel you, ignoring the sorrows.

* * *

За хвилину до того, як випаде дощ,
ти відчуєш, як шкіра вібрує під тиском
ще не впалих крапель, що ляжуть уздовж
твого тіла і враз його стиснуть.

Так легкі голуби, на вулицях кинуті,
відчують смак їжі за мить до годівлі.
Так солдат, що за хвилю має загинути,
відчува деформації у власному тілі.

Сміх, що має назавтра до мене прийти,
розпізнаю сьогодні поміж плачу я.
За хвилину до того, як з'явишся ти —
я тебе передчую.

Вадим Коваль

Вадим Коваль

Vadym Koval' Вадим Коваль

- 43 That open space, where I have been...
translated by Myroslava Krut
- 43 The lasses, those who are marching...
translated by Olga Zatayduh
- 44 My Lord, I've always trusted in You...
translated by Myroslava Krut
- 45 I won't change the words of mine for...
translated by Olga Zatayduh
- 46 To the friend of mine.
translated by Tetayna Polovets

He was born in 1966, in Magnitogorsk, Russia. In 1974 Vadym returned to Ukraine with his family, graduated from the Chernivtsy University, biological department, after graduation he worked there.

Koval's poems were published in «Chetver» magazine, «Teract», local editions. Everything only started and seemed so good...

...26 of January 1996 the car with four people collided with a train. The Poet was only one who died in this accident.

Він народився в 1966, в Магнітогорську, Росія. В 1974 разом з родиною повернувся на Україну, закінчив Чернівецький університет, факультет біології. Закінчивши університет, залишився там працювати. Його вірші друкувались у журналі «Четвер», «Теракт» та інших місцевих виданнях. Все тільки починалось і здавалось так добре...

...26 січня 1996 машина з 4 пасажирами зіштовхнулась з потягом. З 4 людей у машині загинув єдиний — Поет.

That open space, where I have been
Is paralyzed.
When I presented those words
In course of gold...
In words, reserved in advance,
Are tracks of iron.
Just sit and lick them off,
Like poison of wicked insects,

Той простір, де я існував,
Паралізовано.
Коли слова подарував
В тарелі золота.
В зарезервованих словах —
Сліди заліза.
Їх як отруту злих комах
Сиди, зализуй...

The lasses, those who are marching
With the posh shoes of shadony eyes
Over the flowers of my heart.
The lasses, who put spears
On the lake of their eyelashes.
The lasses, who wash their feet
In the lake of my words.

Юнки, ті, що крокують
Чоботами чорних очей
По квітках мого серця.
Юнки, що опустили списи
На озера своїх вій.
Юнки, що миють ноги
В озері моїх слів.

Vadym Koval'

My Lord, I've always trusted in You,
But now on my standard
Is gleaning the question: My Lord, and You,
Have You ever trusted in me?

It's so awful if You can grin
When we are buried into the tombs
Hey, listen. I'm fed up with creeping of mine.
I'll remember about my wings!

Мій Боже, я вірив у тебе завжди,
Та зараз на моїм знамені
Палає питання — мій Боже, а Ти,
Ти вірив хоч трохи у мене?
Як страшно, якщо усміхаєшся Ти,
Коли нас кладуть по могилах.
Послухай, мені вже набридло повзти.
Я зараз згадаю про крила...

I won't change the words of mine for
The worst.
And pass you all my prayers off
At verses.
When crumple leaps quicksilver up —
Rain will be,
You'd better have forgotten me
Once... may be.

Не буду змінювать слова
На гірші.
Тобі молитви видавать
За вірші.
Лише стрибне судомно ртуть
У зливу,
І знаєш, ти мене забудь...
Можливо.

Vadym Koval'

To the friend of mine

And you became a person, who deprives
The flowers of colors. Once
You've drunk an air. Now you
Came to a plateau. And we are
Gathering glory, money fat.
I'm lost somewhere in the childhood
You've vanished somewhere in the life...

Другу

І ким ти став —
Знебарвлювач квіток.
Колись ти пив повітря.
Тепер ти вийшов на плато,
Коли повільно
Ми набираємось звитяг,
Грошей і сала.
Десь загубивсь в дитинстві я.
Десь у житті тебе не стало...

Галина Круик

Байра Кюрж

Galyna Krouk Галина Крук

- 49 Be beautiful — don't say a word...
translated by Halyna Pekhnyk
- 50 I was dreaming about the city of butterflies...
52 Isn't it really green for you?..
translated by Tanya Doniy
- 53 Woman was crying on stairs of port...
translated by Andriy Pekhnyk
- 54 Spasmodic trails of stopping this day...
56 You'll give your body...
58 Darling! You aren't waited in Paris...
translated by Tanya Doniy
- 60 You come out of silence
translated by Andriy Pekhnyk

The refinement and unfixed images of Galina's poetry can impress very much. Instead of aggressive attacks, which you can often see in so called «female poetry», there is self-confidence of independently thinking lady. Galina supposes that one of the most general feature in new Ukrainian poetry is to combine things which can't be combined. But she has done it. And this trail was so successful, that it seems there are no such things in the world. Galina knows the «game rules» and follows them, her play is opened and honest.

Born in 1974, in Lviv, finished Lviv state University.

Gatherings of poetry: «Town of butterflies» (1998).

У поезії Галини Крук вражає витонченість та ненав'язливість образів. Замість різких агресивних випадів, чим часто грішить так звана «жіноча поезія», тут спокійна впевненість незалежно-мислячої жінки. Сама Галина вважає, що для нової української поезії характерною рисою є намагання поєднати непок'єднане. Авторка зробила це настільки вдало і гармонійно, що, здається, в світі не існує «непок'єданого». Галина чітко знає правила гри і не порушує їх, її гра чиста і чесна.

Народилась в 1974, у Львові, закінчила Львівський державний університет.

Поетичні збірки: «Місто метеликів» (1998).

* * *

Be beautiful — don't say a word.

S. Baudelaire

Be beautiful — don't say a word.

In an old square
janitors rake up the leaves and sand.
The melody in memory of hand
has hushed.

The doors are locked somewhere.

Be beautiful — don't say a word.

The time preserves
its watch for thoughts as if for maple leaves.
Indeed you only have what autumn gives,
though seem to have a handful in reserve.

* * *

Будь гарна і мовчи.

Ш. Бодлер

Будь гарна і мовчи.

В старому сквері
згрібають листя дбалі двірники.
Мелодія у пам'яті руки
принишкла.

Скоро зачиняють двері.

Будь гарна і мовчи.

Пантрує час
думки і мрії, мов листки на клені.
Ілюзія,
що маєш щось у жмені...
А маєш тільки осінь про запас.

Galyna Krouk

* * *

I was dreaming about the city of butterflies
Where they mourned those, who were tempted by a lamp...

And you buy roses,
buy
certainly for the gladness of
your sweetheart.

And others were so gloomy
Because they hadn't achieved such a success...

And you buy roses,
buy
certainly for the smile of
your sweetheart.

And they hated there, those
Who was flying at the wrong time.

And you buy roses,
buy
certainly for the happiness of
your sweetheart.

I was really sorry for them
But I dreamt about it at dawn.

And you buy roses,
buy
while there are three left.

Мені снилось місто метеликів,
де оплакують тих, хто на лямпу знадився...

А ви купуйте троянди,
купуйте,
звісно ж — задля коханої
радості.

І всі решта ходили похмурі,
бо не добились такого успіху...

А ви купуйте троянди, купуйте,
звісно ж — задля коханої усміху.

А найдужче там не любили
тих, хто крилами махав невчасно...

А ви купуйте троянди, купуйте,
звісно ж — задля коханої щастя.

Стало мені їх на правду шкода,
але то вже під ранок снилося...

А ви купуйте троянди, купуйте,
поки ще три лишилося.

Isn't it really green for you?
What kind of snows are licking my footsteps
What kind of ripple are in my eyes
What kind of moon confesses me?

Isn't it really green for you?
Where I will turn
Round the corner or the horizon
Or round the shadow of your?

Isn't it green for you, for fair?

Хіба тобі не зелено,
які сніги сліди мої лижуть,
які кола в мене перед очима,
які місяці мене сповідають?

Хіба тобі не зелено,
куди я заверну:
за ріг, чи за горизонт,
чи за тінь твою?

Невже тобі не зелено?

Woman was crying on stairs of port.
Woman in black.
Sea depth had followed the fleet of her lord —
They won't be back.
Giving him back was, maybe, too human.
Sea didn't do even less.
Sea surf could give young crying woman
Only forgetfulness.

Плакала жінка на східцях храму.
Сльози — мов вервиця.
Море подалося вслід за коханим,
Вже не повернеться.

Слала долоні човником втулим —
Хвилі вгиналися.
Жінка хотіла море забути.
Не забувалося...

★ ★ ★

Spasmodic trails of stopping this day
which is put on a history shelf
You've forgiven somebody all that
you couldn't forgive yourself.
So tender and childish Mister-out-of-bed
is sleeping on one of park stall.
Don't be so sad, you're a Mister, for fact,
Mister-out-of-cat, Mister-out-of-all.

A garret, for sure, would suit you
with the windows to the sky
Mister-out-of-keb, Mister-out-of-home.
Mister-out-of-pie
murmurs something in sleep and his spattered coat
gives him a real warm hug.
Keep an eye on your dreams like on coffee
escaping from pretty hot mug.

It's so clear,
For your tales, you have to look for the birds
You left for yourself so many unspoken words
«Watch overcrowded streets or
you'll be caught by this world!»
you'll hear the words of the Mister
hoarse from sleeping and cold.

Спазматичне хапання за цей день,
якому вже кришка.
Ти пробачив комусь
все, чого не пробачив собі.
Спить на лаві дитинний і лагідний
Пан-Без-Ліжка.
Пан-Без-Кішки. А пан таки, далебі.

А тобі пасувала б мансарда
із вікнами в небо.
Погамовуєш мрії, мов каву,
що зараз втече.
Пан-Без-Дому-З-Парадним-Під'їздом.
І Пан-Без-Кеба
пробурмоче крізь сон
і підмостить пальто під плече.

Вочевидь,
тобі треба шукати птахів для розмови:
ти залишив собі забагато несказаних слів...
«стережися залюднених вулиць,
бо світ тебе зловить», —
пап, захриплий зі сну,
співчутливо докине услід.

Galyna Krouk

* * *

You'll give your body
 for couple pennies of caress
they've still kept warm of chance man's hands
for a kiss-stamp on the naked rock of your shoulder blade
over which (what a pity!)
 the wings will never spread.

You'll finally realize: you're a stranger even for yourself
even when you fall into sleep in your personal bed.
Therefore — death in Geese valley is
 neither worse
nor better. You might feel not so lonely there.
If you can —
 just break up this silence, so depressing at dawn
sing the song out of tune in the man's ear
doesn't matter if he wakes up
 and shouts:
 «Shut up! You're just marring the song with your voice!»
That's it! If only to live!

* * *

Віддаси своє тіло

За кілька мідяників ласки,
ще теплих від рук випадкового чоловіка,
за тавро поцілунку на голій скелі лопатки,
з якої ніколи (а жаль!)

не проклянуться крила.

І збагнеш остаточно: ти завше собі чужинка,
навіть коли засинаєш у власному ліжку.

Хоч — помирати в долині Гіза

нічим не гірше,

нічим не краще. Хіба що — не так самотньо.

Якщо Можеш —

розхлюпуй цю тишу, на ранок хижу,
фальшуючи вперто на вухо того чоловіка.

Хай би хоч він прокинувся,

хай би навіть крикнув:

«Не співай! Ти споганюєш голосом пісню!»

І досить — аби ще жити.

* * *

*We are not gonna
die in Paris.*

N.Belotserkivets

Darling! You aren't waited in Paris
by hot Janetta with hazel eyes.
Like a blame
the string of a guitar is caught on
my umbrella or just on the rain.
Happy
because they can stop the rain like stopping the car.
Follow me,
believe me, they don't shed bitter tears in London.
They've just thrown
us out of this train.
Turn right,
turn left or go straight — there's no way.
Darkness.
And the Moon like a lemon in a cup of train tea.
I really don't know
why you're not waited in Paris by
little bit greedy
Janetta's coffee eyes.
Dying
lights of falling stars draw something high in sky.
Don't look for
that station, lost somewhere in maps.
We're good enough.
We know we deserve to die in those Paris.
But queen of spades
just lick lips without your kiss
'cause there
we will never die there...

Ми помрем
не в Парижі.
Н.Білоцерківець

Коханий! Тебе не чекає в Парижі
жагуча Жанетта з мигдалевим взором.
Докором
гітарна струна зачепилась
за спицю моєї парасолі чи в зливі.
Щасливі,
що дощ, наче авто, спиняють рукою.
За мною,
повір мені, в Лондоні плачуть не гірко.
За шкірку
обох нас із поїзда скинули браво.
Направо,
паліво і прямо дороги нема.
Пітьма.
І місяць лимоном у склянці станційного чаю.
Не знаю,
чому не чекають на тебе в Парижі
ледь хижі
Жанеттині очі під колір кавової гущі.
Вмирущі
вогні зорепаду розкреслять у головах небо.
Не треба
шукати ту станцію, Богом забуту, на карті.
Ми варті.
Ми знаєм, що варті померти у тому Парижі.
Оближе
та дама пікова без твого цілунку уста,
бо там,
ніколи ми там не помremo...

You come out of silence

You come out of silence,
And twilight is dropping behind you.
Like wet wonderful fish,
Your footprints are trembling on sand.
All this town is empty,
You simply are following water
From the blue into black,
While your voice is creating the land.

And the words — who will care? —
Silent vortex will twist them and drawn.
And the footprints — who cares? —
Will parch into thin yellow fish.
And the essence is not
In singing according to notes,
And the sorrow is not
That you sing in the times of collapse.

* * *

Ти виходиш із тиші,
і сканус сутінь тобою.
Наче мокрі рибини,
тріпочуть сліди на піску.
В цьому місті нікого.
ти просто ідеш за водою
Із блакитного в чорне,
мов голосом твориш ріку.

А слова — що слова? —
чорторії закрутять і втоплять.
А сліди — що сліди? —
повсихають до жовтих тарань.
І не в тому вся суть,
щоб павчатись співати по нотах,
І не в тому печаль,
що співаєш у час поминань.

Ростислав

Мельничів

Rostyslav

Мельничів

Rostyslav Melnykiv Ростислав Мельників

63 Exfolificatio

64 Explicatio

translated by Tanya Doniy

This poet, according to Loenid Ushkalov, in the first place relies on language, he listens to each sound, he would like to turn these sounds into music. He rather prefer perfect form to perfect sense. Poetry for him is some kind of paintings. Rostyslav, as an artist, paint the images with bright colors and reproduces the pictures in verses.

Born in 1973, in Kyrovogratschyna, finished Kharkiv pedagogical University and post-graduated school at the same University.

Gatherings of poetry: «Hunting for a Deer» (1996), «Traveling through the vernal» (2000).

Цей поет, за словами Леоніда Ушкалова, покладає надію щонайперше на мову, він дослухається до кожного звуку, він хоче перетворити звуки мови на звуки музики. Він віддає перевагу досконалості форм, не дуже турбуючись про зміст. Для нього поезія — це мистецтво образотворче. Ростислав, як художник, вимальовує свої образи яскравими фарбами і відтворює ці картини віршованими рядками.

Народився 1973, на Кіровоградщині. Закінчив Харківський педагогічний інститут, а також аспірантуру при цьому вузі.

Поетичні збірки: «Полювання на Оленя» (1996), «Подорож рівноденням» (2000).

Exfolificatio

I should take this
country and just sell
for the
rains and lindens,
or exchange, or forget...
Wait a little,
drink a bear
leave my shoes and
being barefoot
fall into oblivion — meaning disappear.

Ексфолікація

Цю
країну
на
дощі і липи
розмінять, продать й забути зовсім...
Пива випить,
постоятъ
І босим
в край
Галасвіта
піти і зникнуть

Rostyslav Melnykiv

Explicatio

At one time
 You hunted
 a Bird
Grandpa called it
 Sun
and let it go...
But anybody
 knew
nothing else is left
from the country
 of travelling monks
but several splinters of
broken mirror.

Експлікація

Свого часу
 Ти вполював
 Птаха
Дідусьо назвав його
 Сонцем
і випустив на волю...
Але ніхто
 не знав,
 що
 уламки
розбитого дзеркала —
 все,
що залишилося
від країни
мандрівних дяків.

Сергій Пантюк

**My Friend
Sergiy Pantyuk**

Sergiy Pantjuk Сергій Пантюк

67 Bus rout № 3
translated by Tanya Dany

Gypsy origin of Sergiy you feel at once in his poetry. Amazing expression, passion and great inside forth are reflected in his verses. If you look for the images to express poems, the image of Pantuk's poetry, surely, will be the strained string. Even in his lyrics everything is on the last brink — to have everything or nothing.

Born in 1966, on Podillya, finished Pedagogical institute in Kamenets'-Podilsk.

Gatherings of poetry: «The mystery sacrament» (1994), «Ariana's shadow» (1994), «The temple of charaternalers» (1995), «The Master of fire» (2000).

Циганська кров цього поета відчувається навіть в його поезії. Надзвичайна експресивність, пристрасть, велика внутрішня сила — все це фонтанує з його віршів. Якщо відшукувати символічні зображення для поезій, то символом поета Пантюка, безумовно, була б натягнута струна.

Навіть у ліричних його творах все на «грані» — або все, або нічого.

Народився в 1966, на Поділлі. Закінчив педагогічний інститут у Кам'янці-Подільському.

Поетичні збірки: «Таїнство причастя» (1994), «Тінь Аріяни» (1994), «Храм характерників» (1995), «Володар вогню» (2000).

Маршрут номер три

Тетянці

Аж дивно — так просто і легко все,
коли опинився в тролейбусі.

Озиратись стривожено — ліньки,
Залишатись в собі — незатишно.
Все життя — це тролейбусна лінія,
тільки в коло не замкнена.

Треба їхати, їхати, їхати —
до хати —
своєї, чужої — начхати —
і знати
або відчувати,
що ти
поряд.

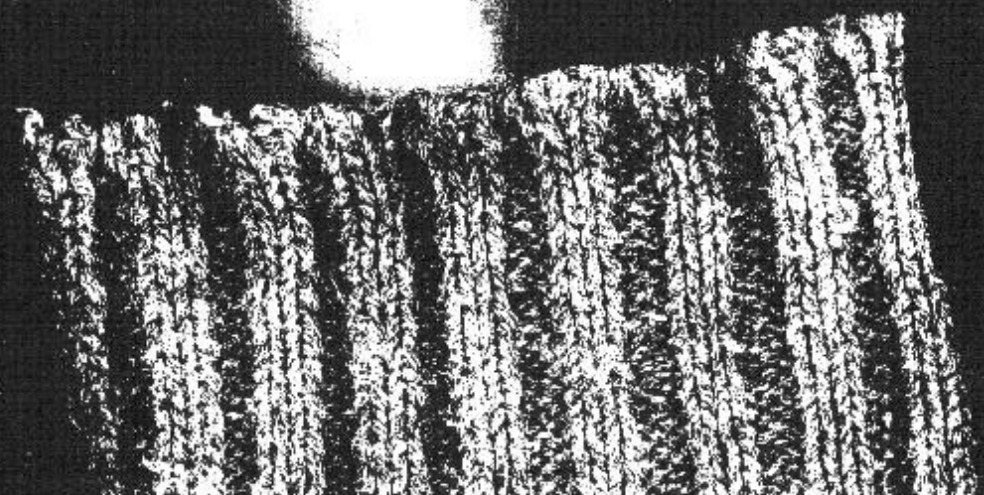
І нехай говорять,
І нехай дивуються, —
моя морока — морок,
а союзниця — вулиця.
Ця?
Саме ця —
напівзагублена в метушні,
теплим снігом зволожена...

Я уперше ішов по ній
літ за десять до твого народження.

Галина

ПЕТУСОВЫЙ

САМЫЙ
УДАЧЛИВЫЙ

Galyna Petrosanjak Галина Петросаняк

- 71 to stay forever in Dominican shelter...
translated by Tanya Doniy
- 72 From the bird's-eye vista domes...
translated by Olga Zatayduh

Galina Petrosanyak is from Stanislav poetic school, which is audaciously called «phenomenon», although her poetry is phenomenal. Her cold, at first sight, verses blow up with number of senses and expressions. Reader has got a wonderful opportunity to enjoy slow and contextual play. V. Eshkilev, a critic, characterizes poetic language of Galina, as «stylized neo-classic». Born in 1969, in Gutsulschina. Now she lives and works in Ivano-Frankivsk.

Gatherings of poetry: «Park on the descent» (1996), «Light of outskirts» (2000)

Галя належить до Станіславської літературної школи, зухвало названої «феноменом», проте і її поезія є феноменальною. Її, на перший погляд холодні, поезії вибухають безліччю сенсів і вражень. Читачеві надається прекрасна можливість отримати насолоду від неквапної оповіді та контекстуальної гри. В.Єшкілев характеризує поетичну мову Галі як стилізовану під нео-класику.

Народилася 1969, на Гуцульщині. Живе і працює в Івано-Франківську. За найкращий вірш 1996 р. була удостоєна премії Бу-Ба-Бу.

Поетичні збірки: «Парк на схилі» (1996), «Світло окраїн» (2000).

★ ★ ★

To stay forever in Dominican shelter
near Vienna
To pray only in Ukrainian, surprising the sisters.
Sometimes, after vespers, to write letters to my people
Asking how they are and about this year harvest.
To go every day to the market on Scholssbergstrasse.
To get used to wealth, to buy a car
To live in peace with myself, thanking God for
everything is so good. And suddenly
In about 20 years, when nobody takes you
As a stranger, to wake up at dawn
To pray in Ukrainian, surprising people again,
And without taking off the Dominican cloth
Realizing very clearly, what you change for what,
To set out with the firm resolve never to return,
Surprising those, who hasn't thought that
the word «patria» has
Such an incredible potency.
And to get surprised.

★ ★ ★

Назавжди лишитися в школі домініканок поблизу
Відня,
Молитися виключно українською сестрам на подив.
Після вечерні іноді писати послання рідним,
Питаючи, як їх здоров'я, і як зродили городи.
Ходити щодня на ринок по Scholssbergstrasse.
Звикнути до достатку, купити авто,
Жити з собою в злагоді, складаючи дяку Спасу
За те, що все вийшло так добре. Й раптом,
Років десь через двадцять, коли вже ніхто не буде
Впізнавати в тобі чужинку, прокинутись на світанку,
Помолитись по-українськи знову ж на подив людям,
І, не скидаючи з себе одягу домініканки,
Знаючи добре, що і на що міняєш,
Вирушити в дорогу з наміром не повертатись,
Дивуючи тих, хто не думав, що слово «вітчизна» має
Таку незбагненну місткість.
І самій здивуватись.

From the bird's-eye vista domes and towers, powdered
With the December snow, roofs of magnificent Prague
Rose to sprinkle in the air tunes of the autumn day
when spouted
Thousand year old wine of this city that quenched your
Thirst of luck
Far wanders and impressions. Little by little
it was starting to sink
The park on the slope, as a palette of fresco.
A jazz-band on Karl's bridge was playing swing.
Anxious woman voice was calling someone in Czech «Ho!»
And for a fortuitous stranger who was already tired a bit
When leaving the world unknown by anybody rather
than new and unsearched
Life seemed to be Dvorzak's symphony or slightly lit
Secession stained glass window by Alfonso Mukha
in St. Vitus's church.

З перспективи пташиного лету вежі і куполи,
Пригрушені снігом грудневим, дахи неріздвяної Праги
Звели звучати мелодії осіннього дня, коли
Цього міста вина тисячолітні твою тамували спрагу
Далеких мандрів та вражень. Помалу гас
Парк на схилі, неспаче палітра фрески,
Музиканти на Карловім мості грали осінній джаз,
Стурбований жіночий голос кликав когось по-чеськи.
Й прибульцеві випадковому, що трохи втопився вже,
Ідучи не стільки з нового, як з ніким не знаного світу,
Життя здавалось симфонією Дворжака, чи вітражем
Сецесійним Альфонса Мухи в соборі святого Віта.

Роман Скиба

Роман Скиба

Roman Skyba Роман Скиба

- 75 On the eve
75 When cranes come back to the summer...
76 Looking on the faces of moon...
77 A night window has blood...
78 *Notes on the napkins*
 Napkin 1
 Napkin 2
 translated by Tanya Doniy
80 Cat's neurosis
82 Alkorythmia
 translated by Olga Zalayduh
83 I live in a telephone booth...
84 For the last time — electric train, so shabby...
85 White light, white snow...
86 Don't shut the light for windows...
 translated by Irene Tereschenko

«To believe you are a genius means halfway to become a genius», Salvador Dali said and Roman Skyba believes him. Also he believes Zarathustra — «when the Sun gathers energy during a night it surely rises in a morning». He believes himself — «if you want to be the King, create your own Kingdom, don't fight for somebody's else». He builds castles in the air and lives there alone, lonely, lost King of Dream, Last Romantic. He appears and disappears; nobody knows where he will be met again. It's so easy to recognize his poems by rhythm, meter and unexpected metaphors. Seems that you don't read poems but walk and talk to him, you even may be lost somewhere in his autumn.

Born in 1970, in Lviv, has graduated from Lviv University. Now he lives partially in Kyiv, partially in Lviv.

Gatherings of poetry: «They will call me November» (1992), «November will be name of mine» (1993), «Autumn at the Moon or Dragon's smile» (1993), «Shadow of owl» (1994), «Sickness of growing» (1998).

«Повірити в те, що ти геній, вже наполовину їм бути», — казав Сальвадор Далі. І Роман Скиба йому вірить. Також він вірить Заратустрі — «коли сонце всю ніч накопичує енергію, воно обов'язково зійде вранці». Він вірить самому собі — «якщо хочеш стати королем, створи своє власне королівство, а не завойовуй чиесь чуже». Він і будує замки на піску і живе в них сам, самотній, загублений Король мрій, Останній романтик. Він з'являється і зникає, ніхто не знає, де зустрінє його наступного разу.

Його поезію легко розпізнати за ритмом, розміром та неочікуваними метафорами. Здається, що ви не читаете вірші, а розмовляєте з автором під час прогулянки, і можна навіть загубитись в його осені.

Народився в 1970, у Львові, закінчив Львівський університет. Тепер живе частково в Києві, частково у Львові.

Поетичні збірки: «Назвуть мене листопадом» (1992), «Листопадом назвуть мене» (1993), «Осінь на місяці або посмішка дракона» (1993), «Тінь сови» (1994), «Хвороба росту» (1998).

On the eve

I'll trust the trains very soon
Let them take me wherever they want
Many people at station at noon
Never say me good bye. They don't.
Never mind, I'll wave to the Sun
And the dutiful train will go.

I would trust something else to someone
But not now, next time, you know...

Напередодні

Я поїздам повірю скоро,
Нехай везуть куди бажають.
Хай на вокзал зійдуться хором
Ті, хто мене не проводжають.
Махну крізь шторки шанкам сірим,
Колеса брязнуть за наказом.
Я ще комусь би щось довірив,
Та вже, напевно, іншим разом.

When cranes come back to the summer
don't envy.
They will never be touched with gray
with the first snow.

Коли журавлі повертаються в літо,
їм не треба заздрити.
Вони вже ніколи не посивіють
від першого снігу...

* * *

Looking on the faces of moon
From the magically lanterned frame
You will smile and grow so soon
You will smile and turn into rain.

Seeing bird-dream in clouds of white
Try to rush after dream. No doubt!
You will smile and fly up so light
You will smile and turn into cloud.

Staying close to the last brink
Realize that this land you don't own
You will cry because of clipped wing
You will smile and turn into groan.

* * *

Задивившись у місячні лики
В глибині заліхтарених площ,
Усміхнешся і станеш великим,
Усміхнешся і станеш, як дощ.

Коли вимрієш в небі лелеку
І рвонешся за ним навздогін,
Усміхнешся і станеш далеким,
Усміхнешся і станеш, як він.

І коли за сліпучою гранню
Осягнеш, що земля не твоя, —
Заридаєш і станеш останнім,
Усміхнешся і станеш, як я.

A night window has blood.
I mean — darkness.
Have you seen it running
When a stone broke the window body?
A night window has a heart.
I mean — the Moon.
Have you seen it burning the curtains
When cats sang?
A night window has a joy.
I mean — me.
When I walk along the street
Somebody always raises the curtains
And window feels good.

У нічного вікна є кров.
Себто темрява.
Бачили, як вона струмує,
Коли пробити шибчине тіло камінцем?
У нічного вікна є серце.
Себто, місяць.
Бачили, як воно пропікає штору,
Коли кричать коти?
У нічного вікна є потіха.
Себто, я.
Адже коли я їду по вулиці,
Штору хтось обов'язково відхиляє...
І вікну добре.

Notes on the napkins

Napkin 1

Don't be afraid — here're the paradise for ratty
Unearthly windowless snack-bar.
Not veritas, just funny little monster Nessy
is splashing in the wine at bottom of a jar.
The shadows and the hints are getting grosser.
Don't pay for me, You're already so sad.
The poets in all times have written all My verses,
so I'll drink on credit, on behalf of that.

Napkin 2

I coffee by with you,
And that is why the bar lady Is so kind to us.
Instant coffee for you, in beans for me,
But, surely, all these
in one cup for us.

Із серветкової лірики

Клапоть 1

Тут рай для пацючків — а ви їх боїтеся.
Підземна (неземна) кав'ярня без вікна.
Не істина, лишень смішна потворка Нессі
плюскочеться на дні, у келишку вина.
А блики нетривкі, а тіні все густіше,
за мене не платить, бо Ви і так сумна.
Поети всіх віків Мої писали вірші —
Я нині п'ю в кредит на їхні імсна...

Клапоть 2

А ми з тобою —
нерозлийкава.
Тому і барвумен до нас ласкава.
Тобі розчинну,
мені в зернятках.
І неодмінно —
в одне горнятко...

Cat's neurosis

NOT to touch with your tail the blind.
With a tong — to the cream.
But it won't work as well
When the moonlight floods-over the room...
Swings is badly away
That the cuckoo will flit from the clock...
Then the floor will exhale
Becoming extremely unsafe.
When you feel your claws get unsharpened
Then sharp them directly
But be careful however
For they'll stick in the wardrobe's leg
And you won't then escape
Huge and angry she-rat
Who is hunting for you.
On other reverse of mirror
Where dwells your twin-brother...
One by whom
You are being annoyed from the glass
'cause of mute melancholy
for hasn't been playing with you
as he died blind kitten
at the moment when you were born...

Котячий невроз

НЕ торкатись до штори хвостом.
Язиком — до сметани.
Але марно і це,
Коли місяць затопить кімнату...
Розгойдає її,
Аж з годинника випурхне пташка...
Запарує підлога
І стане тобі небезпечна.
Ти відчуєш, як тупляться кігті —
Негайно гостри їх.
Тільки добре пильнуй,
Бо зав'януть у ніжці серванта.
І тоді не втечеш
Від великої злої щуриці,
Що чатує на тебе
По тому дзеркальному боці,
Де живе твій близнюк...
Той, котрий
З-поза скла тебе дразнить
Від німої нудьги,
Що в дитинстві з тобою не грався,
Бо незрячим помер
Тої ж миті, як ти народився...

Roman Skyba

Alkorythmia

I've killed the bread...
Its' hears 's a plat.
I've hold nine days
Of deep regret.
The knife by rust
's already dust —
to have the end
all boozes must.

Алкоритмія

Зарізав хліб.
Тарілка — гріб.
Відзначив нині
Дев'ять діб.
Уже й ножа
Взяла іржа —
Усім запоям
Є межа.

* * *

I live in a telephone booth.
And I'm phoned to sometimes...
I'm asked what will happen soon
And why there is a fall in my temples.
I'm asked where take the money,
And where to put them.
Phone those, whose dreams are funny,
phone those, whose children aren't well.
Why can't I sleep, the vagrant?
What is, damn it, tiredness?..
I live in the telephone booth.
For there's no phone at home...

* * *

Я живу в телефонній буді.
Інколи мені дзвонять...
І питають, що далі буде
І чому листопад на скронях.
І питають, де взяти гроші,
І питають, куди їх діти.
Дзвонять ті, в кого сни хороші,
дзвонять ті, в кого хворі діти.
Щось не спиться мені, прибуді.
Ну яка там, до чорта, втома?..
Я живу в телефонній буді.
Бо нема телефона вдома...

* * *

For the last time — electric train, so shabby.
Old morning's coughing to the platform.
The fall has such unseasonable habit:
blow out the sky with deep despair of crows.
A town, preparing for holidays,
will be wrapped up in last year's humus, —
the fall virtue to forget all those,
who have been ruined in it for good.
And someone sings about leaves on the guitar,
for two could come to listen to the park...
The fall's desire is to have a couple,
in order to become alone some day.
Someone's truths sensible definiteness
sticks together to the rains once in a while...
And to the fall's left only tenderness.
but, might be, only moisture in the eyes.

* * *

Востанне ця облізла електричка.
Старенький ранок кашляє в перон.
Є в осені така невчасна звичка:
гасити небо розпачем ворон.
А місто, що готується до свята,
покутує торішній перегній, —
є в осені властивість забувати
усіх, навік загублених у ній.
І плаче хтось про листя під гітару,
щоб двоє в парку слухати зійшлись...
Є в осені потреба мати пару,
щоб стати знов самотньою колись.
Чиїхось правд осмислена суміжність
ні-ні та й розлипається в дощах...
І застається в осені лиш ніжність.
А може, просто вогкість на очах.

* * *

White light, white snow,
Silvery street.
Someone — has come, someone — couldn't;
The rest were forgotten.
Who's there harnessed the horses?
Who has stooped on the sledge?
White light, white snow...
The rest were forgotten.

* * *

Білий світ, білий сніг.
Висріблена вулиця.
Хто — дійшов, хто не зміг;
Решта все забулося.
Хто там коней запряг?
Хто на санях скулився?
Білий світ, білий сніг,
Решта все забулося...

* * *

Don't shut the light for windows.
Let them look into rains.
Let the skies flow down from branches
on your wet raincoats...
I am the one, who's slightly soaked and cold.
It's also an important role.
The brown dog agrees with me —
he is an umbrella's antagonist.
The dawns will finish their flight
on the bottom of the pods.
Don't shut the light for windows.
I and brown dog are there.

* * *

Не зачиняйте вікнам світ.
Хай дивляться в дощі.
Хай небеса стікають з віт
на ваші на плащі...
Я — той, хто трохи змок і змерз.
Це теж важлива роль.
Зі мною згідний бурий пес —
противник парасоль.
Завершать зорі свій політ
на дні калюжних плес.
Не зачиняйте вікнам світ.
Там я та бурий пес.

Назар Федорак

Назар Федорак

Nazar Fedorak Назар Федорак

- 89 Fir-dwarf
90 Chronicle
92 Self-portrait
translated by Tanya Doniy
94 Vertep (Christmas Fairytale)
96 I have eaten up all bad apples...
98 Brams
100 rain comes after rain...
101 The boozers fall like snowflakes;
102 Just moment — and the landscape vanished!
translated by Irene Tereschenko

Roksana Kharchuk, a critic from Kyiv, has compared Fedorak with «Little prince» — if you can get something, sometimes you have to cry. In spite of all his masks — ironical, melancholic, skeptical, he is defenseless and trustful. He's influenced by Ivan Frnako's and Hete's works but he is still very individual and personal. Main conflict between «inarticulate» — impossibility to identify exactly yourself and your surrounding and impossibility not to notice and accept undesirable things, is reflected in his poetry.

Born in 1974, in Lviv, he has graduated from Lviv University and the post-graduated school at the same University.

Gatherings of poetry: «Pledge fraternity with myself» (1997), «Full stops» (1997), «Earth body» (2000)

Роксана Харчук, київський критик, порівняла Назара з «маленьким принцом» — якщо ти щось отримуєш, то іноді ти плачеш. Не дивлячись на численні маски — іронічну, меланхолійну, скептичну, він залишається беззахисним і довірливим. Назар перебуває під впливом Гете і Франка, але його поезія дуже особиста та оригінальна. Основний конфлікт «невимовного» — це неможливість точно визначити себе і оточуючий світ, неможливість не помічати і приймати небажані речі, це все легко побачити в його віршах.

Народився в 1974, у Львові, закінчив Львівський університет та аспірантуру того ж університету.

Збірки поезії: «Брудершафт із собою» (1997), «Кранки» (1997), «Земляне тіло» (2000).

Fir-dwarf

Memory of N.Ya.

Fir-dwarf has escaped from the grove.

Who has seen him? Who worries?
Not a murmur, it is a spruces' wheeze
Breaking brunches of closest firs
All these trees will fall on the knees.

Did he mean for them? It seems no.
He was taking for granted like breeze
But today disappeared from grove
Anguish is only left for the trees.

Not so often the dwarf escapes...

Смерековий гном

Пам'яті Н.Я.

З лісу втік смерековий гном. —

Хто побачив його? — Ніхто...
Тільки хрипом хриплять смереки,
На коліна падуть гуртом
І ламають близьких далекі!

Ким він був їм? — Майже ніким:
Кимось звичним, як пір'я хвої,
А потому пощез, як дим,
І смереки тріщать іорбою.

Не щодня ж утікас гном...

Chronicle

Englishmen start a week with Sunday.
I start a week with you.

Saturday:

 were saying good-buy.

Sunday:

 was typing.

Monday:

 was writing about yellow.

Tuesday:

 was wasting the time working.

Wednesday:

 was sorry for it.

Thursday:

 realized that I was waiting.

Friday:

 having received the letter wanted to play violin
 the waltz of Charley Chaplain.
 Remembered that I couldn't play
 having seen the broken strings.

Generally speaking nothing to tell...

Хроніка

Англійці починають тиждень з неділі.
Я починаю тиждень з тебе.

Субота:

Прощалися.

Неділя:

Стукотів на машинці.

Понеділок:

Писав про жовте.

Вівторок:

Циндрив час за працею.

Середа:

Шкодував за ним.

Четвер:

Зрозумів, що чекаю.

П'ятниця:

Одержавши листа, захотів грати
на скрипці вальс Чарлі Чапліна.
Згадав, що не вмію,
коли побачив обірвані струни. —

Загалом, нічого, про що можна було б розказати.

Self-portrait

I'm such a genius
That there's no enough space for me!

From time to time I'm burst
And such a genius as I'm
Should be limited for
Not to take an unseemly sound!

I'm such a genius
that thanks God,
I live in a pocket flat,
where it's but a step from here to everything:
to a window,
to pants,
to a plate,
to flowers,
and (what is more important from time to time)
to the smallest room's door...

I'm such a genius!

Автопортрет

Я — така геніальна річ,
Що мало місця!

Часами мене аж розпирає,
І така геніальна річ, як я,
Повинна входити у якісь рамки,
Щоб не видати непристойного звука.

Я така геніальна річ,
Що слава Богу,
Що живу в кишеньковій квартирі,
де до всього рукою подати:
до вікна,
до штанів,
до тарілки,
до квітів
і (що часами найголовніше)
до дверей у найменшу кімнату...

Я така геніальна річ!

**Vertep
(Christmas Fairytale)**

*Sorry, My Lord.
I.Druch*

When the nights are white
Ancient bones shine...
People say, «Over Peter the Great
Kozaks* on brooks fly,
And Khmelnitsky** walks with bandore***»
And, people say, on the stretched arm
Dumb and gray, and mustached
Pigeon slumbers, it's not like all the rest,
He's lived in palace of Mazepa****.
There is such night, as people say,
When through the door of classmate
Someone's crippled hand trebles
and the whisper's heard «We'll be
judged, Lyncher!»
All kolyadas***** — the shining bones,
Maria's carried by the choir of girls...
Kozaks fly on their brooks
Mustached pigeon and white nights.

* kozak — Ukrainian free soldier XV — XVII centuries

** Khmelnitskiy Bohdan 1595 — 1657 — one of the greatest
Hetman of Ukraine

*** bandore — ancient stringed musical instrument,

**** Mazepa Ivan — 1648 — 1709, another famous Hetman of
Ukraine

***** kolyada — Ukrainian folk Christmas carol

Вертеп
(новорічна казка)

Прости, Господи.
І.Драч

У білі ночі так блищать кістки...
Ще кажуть: над Петром Великим
На мітлах пролітають козаки
І йде з бандурою Хмельницький.

І кажуть, на простягнутій руці
Німий і сивий, і вусатий
Дрімає голуб не такий, як всі, —
Він жив іще в Мазепиних палатах.
І ще буває, кажуть, ніч така,
Коли у дверях каземату
Чиясь тремтить скалічена рука,
Шепоче: «Нас розсудять, кате...»

Вся коляда — засвічені кістки,
Несе Марію спів дівочий...
На мітлах пролітають козаки.
Вусатий голуб. Білі ночі.

I have eaten up all bad apples —
you wouldn't crook your face,
I've made drunkards all villains and flappers —
you wouldn't be afraid.
I've burned jandree with blue fire —
you wouldn't get weak,
I've pour Baykal over Sahara —
you wouldn't be thirsty.
I have seen God among hubbub
(I won't give myself airs)
I'll cry by straight catafalques —
you won't notice.

If it's good for you, don't thank
only try to save the voice of cherry tree,
I'll be flying to it.
And the girl, chasing butterfly,
will wave her eyelashes and a net
I'll be caught in it.
Dry me over the rainbow
As a frozen apple.

* * *

Я поїв усі недобрі яблука —
вже не скривитесь,
я споїв усіх злодюг і підлітків —
вже не бійтеся,
я спалив жовтухи синім полум'ям —
не заслабнете,
я розлив Байкалі над Сахарою —
вже не спрагнете.
Я побачив Бога серед галасу
(не зізнаюся)
я заплачу рівними катафалками —
не помітите.

Вам буде добре, та не дякуйте,
збережіть лише голос вишні,
що до нього я прилітатиму.
Буде дівчинка за метеликом
махати війками і сачком, —
я спіймаюся.
Засушить мене
над веселкою мерзлим яблуком!

Brams

Floats, floats, floats, floats
the evening over sea — the golden snake,
and trembling W of stars
crowns steps...

My staff
as dried tear shivers,
and the sands calmly squelch.
I walk somewhere and come back,
as if the shadow of the night.
And water laps with happy wish —
in her, in her, in her... In her,
whose eyes soft mica
wakes me down?..

(The evening — snake
beside white shore).
Footsteps, footsteps, footsteps, footsteps —
Who made them? Who washed them away?
Who buried them? Come here! — Where?

Брамс

Пливе, пливе, пливе, пливе
над морем вечір — злотий змій,
зірок тремтливе дубль-ве
вінчає постать...

Посох мій
дрижить, як зсушена сльоза,
і тихо хлипають піски.
Іду вперед, іду назад,
як ночі тінь,

і залюбки
досхочу плескає вода, —
у ній, у ній, у ній... У ній
чиїх очей м'яка слюда
мене змиває?..

(Вечір — змій
довкола білих берегів).
Сліди, сліди, сліди, сліди —
хто їх створив? хто їх замів?
хто поховав?..

— Прийди!
— Куди?..

* * *

rain comes after rain
and takes him by hand,
and from the corner comes the third
with lightning in his fist:
you've been walking very long,
you have left your wife,
and your son has died not living
and not knowing you,
rain tries it run away,
only falls down killed,
two stand over him and cry
with mazepinkas* in hands,
from somewhere around one more appears
rain starts to hide behind the corner,
and the third says to the second:
you've been walking very long

* mazepinka — service cap

* * *

за дощем приходить дощ
і бере його за руку,
з-за кута виходить третій
з блискавкою в кулаці:
ти занадто довго йшов,
ти лишив свою дружину,
в тебе син помер не живши
і не бачивши тебе,
дощ хапається тікати,
але падає убитий,
два над ним стоять і плачуть
з мазепинками в руках,
збоку ще один надходить,
дощ ховається за рогом,
третій другому говорить:
ти занадто довго йшов

* * *

The boozers fall like snowflakes;
I don't like this place.
— What time is it?
I don't have time under this sky.
— Will you give me a light?
I don't have light near these walls,
Gypsies walk like crippled tents
I don't have teeth to this gold
But may be, like Andgey Bursa
I should give a shit of this?

N.B. What medicine should take
the girl, who is quite sure
that snow is the trampled pelicans?

* * *

Падають пияки, як сніжинки.
Не маю серця до цього міста.
— Котра година?
Не маю часу під цим небом.
— Припалити дозволите?
Не маю вогню біля цих стін.
Ходять цигани, як скалічені шатра.
Не маю зубів для цього золота.

А може, як Анджей Бурса,
Мати це все в дупі?

N.B. Які медикаменти
повинна приймати дівчина,
свято впевнена,
що сніг — це розтоптані пелікани?

Nazar Fedorak

Just moment — and the landscape vanished!
On black buttons of the grass
It is not difficult to suffer and confess
In what have done and what have hound at.

The uniform of earth is like the lap of world,
We may forgive the power, may be, —
Just moment and in clear dawn you burst
Like worthless stuff in quiet waters,

Over you peak, the dawn, oh you,
Like tanks, the clouds in the dance.
In recent war we all have perished:
Cu-coo, the cuckoo, cu-coo, cu!..

Мить — і пейзажі утікаючі!
На чорних гудзиках трави
так легко мається і кається,
що натворив і натравив.

Мундир землі, мов лоно всесвіту,
пробачить, чи принаймні, вдасть, —
мить — і у ясні зорі впрешся ти
на тихих водах, як баласт.

Над, світку ти наш, верховиною,
як танки, хмари у танку.
У цій війні ми вже загинули:
ку-ку, зозуленько, ку-ку!..

9 Андрій Бондар
17 Сергій Жадан
41 **Вадим Коваль**
47 Галина Крук
61 Ростислав Мельничів
65 Сергій Пантюк
69 Галина Петросаняк
73 Роман Скиба
87 Назар Федорак

Andriy Bondar 9
Sergiy Zhadan 17
Vadym Koval' 41
Galyna Krouk 47
Rostyslav Melnykiv 61
Sergiy Pantjuk 65
Galyna Petrosanjak 69
Roman Skyba 73
Nazar Fedorak 87

протизначення
П 83 Двомовна антологія молоді української поезії. —
Львів: Кальварія, 2001. — 104 с.

ISBN 966-7092-87-9

ББК 84.4 УКР6-5

Літературно-художнє видання

протизначення
Двомовна антологія молоді української поезії
against meaning
A Bilingual Anthology of Young Ukrainian Poetry

Передмова, упорядкування та редагування
Тані Доній і Андрія Бондара

Макет, художнє оформлення
та технічне редагування
Олександра Шевцова

Підписано до друку 10.02.01. Формат 88x100/32.

Папір крейдований. Гарнітура Петербург.

Друк офсетний. Наклад 1500.

Ум. друк. арк. 5,30. Обл.-вид. арк. 4,08.

© Таня Доній, Андрій Бондар, передмова, упорядкування,
довідки про авторів, 2001

© «Кальварія», макет та художнє оформлення, 2001

Видавець: «Кальварія», м. Львів, вул. Глінки, 1а
Для зауважень і побажань: а/с 328, м. Львів, 79000, Україна
тел./факс (+38-0322) 98-00-39
E-mail: calvaria@mail.icmp.lviv.ua

AGAINST MEANING

A Bilingual Anthology
of Young Ukrainian Poetry

Двомовна
антологія
молодої
української
поезії

ПРОТИЗНАЧЕННЯ

Андрій Бондар
Сергій Жадан
Вадим Коваль
Галина Крук
Ростислав Мельничук
Сергій Пантюк
Галина Петросанян
Роман Смиба

Асоціація
Українських
Поетів